

længere Overtalelsestid, kan han udskyde Tiden længere, inden han stiller Sagen til første Behandling. Jeg forudsæer meget vel Svaret derpaa. Man vil sige: den Tid, som saaledes gaaer hen, er spildt, navnlig for de Medlemmer, som siden blive valgte til Medlemmer af Finansudvalget; thi, dersom de ikke gennem Udvalget ere særlig kaldede til at beskæftige sig med Finansloven, ville de ikke beskæftige sig alvorligt med den. Hertil vil jeg svare, at de Medlemmer, som fra nu af og til første Behandling ikke beskæftige sig særligt med denne Gjenstand, ikke bør vælges til Medlemmer af Finansudvalget; de Medlemmer, hvis Kald det virkelig er at deeltage i Finansudvalgets Raadslagninger, ville begynde strax, og føle en end stærkere Tilskyndelse dertil, naar de vide, at første Behandling ligger for, og at de i denne, saa at sige, skulle vinde deres Sporer. Naar man spørger om det Udbytte, voré finansielle Forhandlinger her i Rigsdagen fra de tidligere Tider have givet, saa veed jeg ligesaa meget derom som de fleste her i Salen; thi jeg har deeltaget i dem ligesaameget som Nogensomhelst (Stemmer: Ja mere!), og jeg har den fuldeste Overtydning, at Intet i en saa væsentlig Grad har bidraget til at skærpe Opmærksomheden for denne Sag, som just den offentlige Behandling, der er gaaet forud (Nei!). Naar man nu her siger: vi ville jo ogsaa faae en offentlig Behandling, og vi ville faae den, naar vi have en Ordfører, som kan lede os, efter at have gennemgaaet de forskjellige nærmere Oplysninger, Udvalget vil kunne modtage, saa svarer jeg dertil: men saa bliver der et meget kortere eller idetmindste ikke noget længere Tidsrum mellem den Tid, da Rigsdagen kommer til at see, hvilket Udbytte denne Undersøgelse har givet, og den Tid, da vi komme til den offentlige Behandling, end der nu vil være mellem den Tid, de nærmere Oplysninger ere os forelagte af Finansministeren, og den Tid, da Behandlingen foregaaer. Rigsdagens Medlemmer, paa dem nær, som have været valgte til at sidde i Finansudvalget, have i den mellemtiliggende Tid ikke gjort det mindste Skridt fremad; de ville ikke staae i nogen bedre Stilling end de ville staae om 8 Dage (Hall: Jo!). Ja, det ærede Medlem, som sidder ved

Siden af mig, — jeg vidste ikke, at han var mig saa nær (Latter) — ja, det er mig meget kjær, jeg ønsker ham gjerne til Sidemand — det ærede Medlem siger Ja; det er jo ikke mere end mit Nei, og jeg troer endog, at jeg skal faae mit Nei til at betyde mere end hans Ja, idetmindste indtil han senere faaer Ordet. Jeg siger Nei; thi det er aldeles vist — og det troer jeg, Ingen skal modsigge — at Finansudvalgenes Behandlinger af Finanslovene have ligget aldeles afsluttede for sig; Medlemmerne af Finansudvalgene have under Behandlingen været saa overlæssede med Forretninger, at de neppe have haft tilstrækkelig Tid til at underhandle indbyrdes med hverandre, langt mindre til at give behørig Meddelelser til deres Colleger her i Forsamlingen, hvorimod, naar vi strax ved første Behandling henlede Opmærksomheden paa forskjellige Punkter og her offentlig — og det er en vigtig Side af Sagen — modtage Finansministerens meget behynde Meddelelser (Hør!), saa vil Enhver langt bedre være istand til at vide, hvilken Vej han skal staae ind paa. Det ærede Medlem fra Belle har breidret os, at der ved den første Behandling dog kun var fremkommet Enkeltheder, men han har selv sagt, at i Lovarbejder, og navnlig i Finanslove, hænge Grundsætningerne meget nøie sammen med Enkelthederne; og en Forhandling over Grundsætningerne vil ikke kunne udvikle sig til noget Forstandigt, noget Nyttigt, medmindre Enkelthederne, idetmindste eksempelvis, komme frem; thi det er gennem Enkelthederne man maa arbejde sig over til Bedømmelsen af Hælseden, ligesom det er fra denne man maa søge at bevise, hvorvidt Enkelthederne hænge sammen med gode Grundsætninger eller ikke. Men jeg troer at kunne spare mig at behandle Sagen fra dette Synspunkt; thi det, vi, om jeg forstod ret, her egentlig strides om, er, om det er klogt nu, ved Finanslovens Behandling, at komme ind paa Rescriptet af 28de Januariar og dets Følger, eller om det ikke er klogere at udsætte dette; thi det var, om jeg ikke tog feil, dog egentlig det, som det ærede Medlem tilsidst argumenterede fra, og det blev saa at sige den vigtigste Deel af hans hele Fremstilling.

Rothe: Jeg troer ikke, at Rigsdagsman-